

972.

K. J. E. v. p.

Helsingin yliopisto HELSINGIN YLIOPISTO
Limnologian laitos LIMNOLOGIAN LAITOS
KIRJASTO

KALAVILJELYKSEN YSTÄVIEN JULKAISU N:o 8.

Suomen kalanviljelystoiminnan rationalisointi on välttämätöntä.

(Maatalousministeriön järjestämällä neuvottelupäivillä Porissa huhtikuun 10 päivänä 1945 pidetty esitelmä.)

Curt Segerstråle

Maamme on äskettäin läpikäynyt pitkäaikaisen sodan, jonka seuraukset ovat raskaasti vaikuttaneet ei ainoastaan niihin, jotka ovat joutuneet siirtymään entisiltä paikoiltaan yhteiskunnassa, tai sodan seurauksena menettäneet työkykynsä. Myös valtavia aineellisia arvoja on menetetty sekä itse sodassa että välirauhasopimuksessa. Tähän tulevat lisäksi vahingonkorvausmaksut ja alueluovutukset, jotka asettavat maamme taloudellisen kantokyvyn ja myös järjestelykykymme kovalle koetukselle, kun on sopeuduttava uusiin olosuhteisiin.

Myös kalastus on kovasti kärsinyt sodasta. Sadat kalastajaperheet ovat taistelussa kadottaneet huoltajansa, joiden joukossa oli sekä perheenisiä että toivorikkaita nuoria voimia. Olemme menettäneet suurimman osan parhaista kalavesistämme Suomen lahdella, samoin kalantuotantoalueena tärkeän Laatokan ja Karjalan järvet. Meidän on myös ollut luovuttava mahtavan itäisen naapurimme hyväksi Petsamon alueesta, josta käsin meillä olisi ollut mahdollisuus laajentaa toimintaamme pohjoiseen päin Jäämerelle. Ja luopuessamme kaikista näistä alueista olemme samalla menettäneet suuret määrät nykyoloissa mitä arvokkaampia kalastusvälineitä. Kalastuselinkeinomme taso on siten kokonaan toinen kuin aikaisemmin. Kalataloudellinen kehitys ei siis ole kulkenut meille suotuisaan suuntaan.

Senvuoksi on meidän, kalastuksen edustajien velvollisuus etsiä uusia mahdollisuuksia päästä työssämme eteenpäin pienentyneiden rajojemme sisäpuolella. Sisäjärvemme ja rannikkovetemme tarjoavat paljon suurempia mahdollisuuksia kuin tähän saakka on luultukaan arvokkaan kalan tuottamiseksi. Tähän ei kuitenkaan päästä ilman kovaa työtä ja kaikkien niiden voimien äärimmilleen jännittämistä, joita maallamme on käytettävissään kalastusalalla. Tällöin tulevat kysymykseen yhtä hyvin käytännön miehet kuin teoreetikot, tieteellisen koulutuksen saaneet kalamiehet kuin kalastusneuvojat, kalakauppiat ja kalateollisuuden edustajat, vaaditaanpa myös maamme suomen- ja ruotsinkielisten kalastusedustajain ja tiedemiesten läheistä yhteistyötä.

Tämän tulisi tapahtua sekä siten, että käytämme hyväksemme ulkomailla tehtyjä havaintoja hankkimalla itsellemme tilaisuuden saada ohjausta sikäläisiltä eteviltä, tämän erikoisalan asiantuntijoilta, niin että maamme kalastuksesta kiinnostuneille piireille, kalanviljelijöille valmistetaan tilaisuus omalla kielellään päästä osallisiksi niistä kokemuksista ja edistysaskeleista, joita ulkomailla on tehty, siis pyrkiä asiantuntemuksen määrätietoiseen kehittämiseen ja edistämiseen.

Tarvitsemme siis yleistä ja lisääntynyttä tietoa myös kalanviljelyksen alalla, perusteellista eteenpäinmenoa leveällä rintamalla. Silloin on mobilisoitava koulutettavia lisävoimia mahdollisimman lyhyessä ajassa ja niin perusteellisesti kuin käytettävissä olevat varat sallivat. Tällöin on käytettävä todellista asiantuntijaa isänmaan palvelukseen riippumatta siitä, mitä kieltä hän puhuu ja mihin puolueeseen hän kuuluu.

Huolestuneena siitä ettei valtion puolesta ryhdytty jo ennen joulua välirauhan jälkeen jälleenrakennustoimintaan myös kalastusalalla, Kalanviljelyksen Ystävät kääntyivät helmikuun 12 päivänä Maatalousministeriön puoleen huomauttaen, miten välttämättömän tarpeellista nyt olisi ryhtyä tehokkaaseen jälleenrakennukseen kalojen istutustyön alallakin kaiken sen hävityksen vastapainoksi, jonka pommitukset ja räjähdyskset ovat sota aikana aiheuttaneet ja

johon hillitön ryöstökalastus on johtanut. Kalathan on monin paikoin otettu kaikki, ajattelematta lainkaan, että nuoret kalat pitäisi säästää, että kalojen pitäisi antaa kutea-rauhassa ja että kutuaikana pitäisi rauhoittaa määrättyjen tärkeimpien kalalajiemme kutualueet.

Kirjelmässä korostettiin myös »jokamiehen kalastuksen» aiheuttamia vahinkoja kalavesissämme sekä tämän vuoden vielä kiihkeämpää kalastusta, joka aiheutuu siitä, että armeijasta on vapautunut kymmeniätuhansia kalastusta harrastavia henkilöitä, sekä ammattikalastajia että »jokamiehen kalastajia», jotka kaikki nyt rupeavat verottamaan kalavesiämme. Jokaisen on nyt välttämättä koettava tehdä parhaansa kalavesiemme tuotantokyvyn kohottamiseksi.

Ei saa unohtaa, että meidän on hankittava myös Karjalan ja Porkkalan alueen siirtolaiskalastajille mahdollisuus ansaita toimeentulonsa kalastajina sekä sisäjärvi- että rannikkoalueellamme kalavesiemme vähentymisestä huolimatta. *Heidän toimeentulonsa kalastajina tulevaisuudessa onkin mahdollinen, mutta vain sillä edellytyksellä, että otetaan tähän saakka käyttämättömiä kalastusmahdollisuuksia käytäntöön, että ankarasti verotettuihin kalavesiimme istutetaan suuria määriä arvokalojen poikasia ja että me muutenkin hoidamme huolellisesti kalavesiemme luonnollisia rikkauksia ja saamme vedet määrätietoisten suunnitelmien ja järkevien toimenpiteiden avulla tuottamaan enemmän ja arvokkaampia kaloja kuin aikaisemmin.*

Sen me voimmekin tehdä. Se on todettu ulkomailla voimakkaan kalanhoitotyön ja kalanviljelyksen rationalisoimisen seurauksena. Hyvä esimerkki tässä suhteessa on Puola, jossa vuoden 1932 jälkeen pantiin toimeen perusteellinen uudelleenjärjestely sekä hallintoteknillisessä että kalanviljelyä järjestävässä suhteessa. *Ne osittain loistavat tulokset, joihin Puolassa päästiin 7 vuoden aikana — siis siihen saakka, kunnes maailmansota rupeesi vaikuttaman myöskin Puolan elinkeinoelämään — osoittavat meille, mihin voidaan päästä pätevän ja kaukonäköisen johdon avulla.*

Jos kerran tilaston mukaan useissa Puolan järvisä keskunääräinen vuotuinen kalasaalis hehtaaria kohti nousee 6

kilosta yli 20 kilon 7 vuoden aikana, niin se on meille varsin hyvänä todisteena ja esimerkkinä.

Nämät Puolassa tehdyt kokeet ovat siis meillekin sängen arvokkaita. Siellä ryhdyttiin m. m. järjestelmälliseen kalavesien hoitoon ja kalanpoikasten istuttamiseen suuressa mittakaavassa luonnonjärviin ja jokiin huolellisesti valmistetun kalanviljelysuunnitelman mukaan. Lammikkoviljelystä edistettiin niin että Puolassa ennen maailmansodan puhkeamista lammikoita oli 65.000 hehtaaria.

Asetettiin kalavesien hoitotoimikunta, jonka päävoimat toimivat maatalousministeriön kalatalousosastossa, ja jonka toimesta annettiin vuosittain lisäkoulutusta neuvojille. Niille neuvojille, jotka olivat toiminneet ahkerasti ja tuloksellisesti kalatalousalalla, annettiin lisäpalkkaa. Samalla koulutettiin uusia voimia kalatalousalalla sekä läänien kalatalousvirkailijoiksi että piirikalastusneuvojiksi ja paikallisiksi kalastushoitoluottomiehiksi ja »mädinhedelmöittäjiksi». Tieteellinen kalastusopisto koetoinnitoineen, perustettiin Krakovaan, jossa Puolan etevimmät erikois-*tuntijat* tällä alalla työskentelivät ja oppikursseillaan kouluttivat nuorempia voimia kalastus- ja kalanviljelysalalla. Myös yksityisten kalanviljelylaitosten toimintaa tuettiin voimakkaasti.

Pakolliset maksut kalanviljelysrahastoon, joita piti suorittaa 15—20 (eri tapauksissa jopa 25%) kaikista kalavesien vuokrista, ja pakolliset paikkakunnallisten, virallisten kalanviljelys-toimikuntien määräämät maksut — jotka myöskin omilla vesilään kalastavien oli maksettava tälle rahastolle — antoivat kalavesien hoitotyöhön tarvittavat varat. Tähän tulivat lisäksi ne maksut, jotka kalavettä vailla olevat henkilöt maksoivat niistä kalastuslupakorteistaan, jotka kontrollin alaisina saatiin ostaa.

Kalavesiä ei saatu vuokrata lyhyemmäksi ajaksi kuin 12 vuodeksi. Sillä tavalla tehtiin ryöstökalastus melkein mahdottomaksi. Sopivat rauhoitusajat määrättiin eri arvokalalajeille ja säädettiin myös minimimitat. Rikokset määräyksiä vastaan rangaistiin ankarasti, esim. atraimen käyttö kuukauden vankeudella. »Jokamiehen kalastuslakia» vastaavia toimenpiteitä ei siis Puolassa nähty. Järjestys, kova kuri ja aktiivista kalavesien hoitotoimintaa.

Samat päälinjat nähdään, niinkuin tunnettua, monin kohdin myös Suomen kalastuslainsäädännössä, mutta pakollinen kalanviljely ja määrätty minimivuokra-aika on ollut meillä outoa. Kalanviljelyksen tärkeys käy myös näistä seikoista ilmi.

Myös valtion tukema, hyvin laaja kalanviljelystoiminta ja kalatalous- sekä kalanviljelytoimintahenkilöiden suuri luku ja hyvä erikoiskoulutus tehtävänsä varten, mutta myös määrättyjen väliaikojen jälkeen järjestetty määrätietoinen lisäkoulutus oppikursseilla ovat nekin meille outoja.

Puolan uudessa kalastus- ja kalanviljelysjärjestelyssä, joka vietiin läpi nopean, mutta huolellisesti ja maan etevimpien erikois-*tuntijain* tällä alalla tukeman tutkimuksen ja esityksen perusteella, on monta kohtaa, jotka meidän on täysi syy erikoisesti nyt sodan jälkeen ottaa huomioon ja myös käytäntöön Suomessa — tietysti tarpeiden mukaan sovelletussa muodossa.

Se passiivisuus, joka useasti tähän saakka on ollut luonteenomaista kalastuksemme jälleenrakennustyössä, saa kyllä osittain selityksensä viranomaisten, vieläpä kalastuksemme johtavien voimienkin yleisestä suhtautumisesta kalanviljelystoimintaan. Mutta erikoisen voimakkaasti ehkäisevä tekijä on todella ollut laajan sekä määrätietoisen tieteellis-käytännöllisen kokeilutoiminnan puute kalastuksemme melkein kaikilla, siis myöskin kalanviljelyksen aloilla.

Tieteellisillä laskelmilla, joiden perusteella punnitaan, onko mahdollista vai mahdotonta päästä määrättyyn päämäärään aktiivisen työn avulla, s. o. kalavesien hoidon ja suoranaisten kalanviljelyn avulla ja määrätietoisesti uudelleenistuttamalla suurin määrin erilaisten arvokkaiden kalalajien poikasia meidän osittain melkein tyhjiksi pyydystettyihin kalavesiimme, on kyllä eittämätön arvonsa. Mutta — ne eivät sinänsä ainakaan nyt sota-ajan jälkeen ja kipeästi kaivatun määrätietoisen jälleenrakennuksen aikana tyydytä isänmaamme vaatimuksia kansallisten voimien järkipärisen käytön suhteen.

Eihän voida ajatellakaan, että kaikki ulkomailla tehty työ ja yhä laajentunut, jo monta vuosikymmentä kestänyt kalanviljelystoiminta ei perustuisi tosiseikkoihin ja todistettuihin tuloksiin.

Minkä tähden olisi esim. Japani — jossa on paljon vähemmän lohijokia kuin Suomessa — istuttanut vuonna 1931 — josta vuodesta minulla on tilastoa — 351 miljoonaa lohenoikasta jokiinsa m. m. vastatoimenpiteinä voimalaitosten parojen jokia tukkivalle ja lohikantaa tuhoavalle vaikutukselle, ja sen lisäksi vielä 112 miljoonaa forellinoikasta, ellei tällainen menetely pitkien aikojen kokemusten perusteella olisi osoittautunut olevansa suoranaisesti hyödyksi koko kansantaloudelle kyseessä olevassa maassa, jossa elää kovasti työskentelevä kansa ja jossa on maailman ehkä etevin sekä voimakkaimmin rationalisoitu kalastus.

Ja uskooko joku todellakin, että U. S. A. istuttaisi vesiinsä 16.000—18.000 miljoonaa keinotekoisia tietä »valmistettua» kalanoikasta, ellei sillä olisi maalle taloudellista merkitystä. Ja minkä tähden Neuvostoliitto kalanoiljelyslaitoksistaan vuosittain ennen maailmansotaa johtaja M. Tjäderin ilmoituksen mukaan olisi istuttanut 15.000—16.000 miljoonaa kalanoikasta maan järviin, jokiin ja rannikkovesiin, elleivät johtavat henkilöt — ja kalanoiljelijoinä ovat venäläiset hyvin etevinä — tietäisi työn olevan eduksi maan kansantaloudelle.

Naapurimaamme Ruotsi tuottaa nyt jo vuosittain noin 200 miljoonaa keinotekoisesti synnytettyä kalanoikasta m. m. n. 125 miljoonaa siian- ja muikunoikasta ja n. 60 miljoonaa hauenpoikasta. Siellä on noin 100 suurempaa ja pienempää kalanoiljelyslaitosta paitsi pieniä paikallisia kalanoiljelyskeskuksia ja yksityisiä pieniä hautomoita. Mutta tästä ei ole tehtävä sitä johtopäätöstä, että kehitys kalanoiljelyalalla vielä olisi saavuttanut huippukohtaansa Ruotsissakaan, vaikka ruotsalaisten kalanoiljelystoimintaa viime vuosina melkoisesti on laajennettu, vaikka sielläkin on ollut suuria kustannuksia sota-ajan vuoksi.

Meillä Suomessa on tilanne kalastuksen kehittämisen alalla 1939 jälkeen ollut hyvin vaikea. Sota on vienyt usean kalanoiljelyslaitoksen sekä miehet että kulkuneuvot ja sitäpaitsi paikalliset apulaiset, mutta myös suuren osan yleisön halusta osallistua kalanoiljelystoimintaan — m. m. jokamiehen kalastuslain seurauksena. Valtion varat on sen lisäksi tarvittu muita tärkeim-

piä tarkoituksia varten. Ei ole siis kumma, että kehitys sodan aikana Suomessa on kalanoiljelysalalla ollut hiljaista ja eräiden laitosten toiminta aivan lamassa.

Vuosina ennen sotaa oli kalanoiljelystoiminnan tuotanto Suomessa virallisten tilastollisten tietojen mukaan n. 30—50 miljoonaa kalanoikasta n. 20 kalanoiljelyslaitoksesta ja haudontakeskuksesta sekä hautomasumpuista. Sen jälkeen olemme kadottaneet 4 kalanoiljelyslaitosta m. m. hyvin toimivan, suuren siian ja lohensukuisten kalojen viljelyksessä tärkeän Vuohensalon kalanoiljelyslaitoksen Käkisalmen likellä. Kaihuan ja Käylän laitokset on poltettu ja Jäniskosken hautomo jäänyt rajan toiselle puolelle. Huomattavia tappioita siis kalanoiljelystoiminnallemme.

Mutta — vaikka sodan puhkeaminen ja sen vaikutus kalanoiljelykseen Suomessa on hidastuttanut kehitystä ja vaikeuttanut kalanoiljelystoimintaamme, ei kuitenkaan voi kieltää, ettei kalanoiljelys yleensä maassamme jo ennen sotaa ollut heikosti kehittynyt. Ei ole tehty kaikkea voitavaamme tällä kansantaloudellisesti tärkeällä alalla, ei sodan aikana, eikä sitä ennen. On kaivattu määrätietoista johtoa, aktiivisuutta, asiantuntemusta, paitsi rahaa, ja yleisön kiinnostusta tähän tärkeään toimintaan. Kansamme ei ole kylläkään kasvatettu ymmärtämään kalanoiljelyksen tärkeyttä.

Vasta viime vuosien elintarvikepulan aiheuttamat kärsimykset ja kalan tärkeys ravitsemusaineena kansallemme on herättänyt oikeata huomiota kalakantaan ja kalavesiemme tuotantokysymyksiin. Kalojen häviäminen järvistä ja rannikkovesistä eritoten tiheästi asuttujen paikkojen lähivesistä on huolestuttanut vedenomistajia, kalastajia, yleisöä ja eritoten kansantalouden edustajia.

Kalanoiljelyksen ystävät koko maassamme tekivät siitä syystä voimiensa mukaan parastaan poistaakseen sotaajan surulliset seuraukset kallisarvoisesta kalakannastamme. Mutta me kaipasimme sodan aikana hyvää ja määrätietoista johtoa jälleenrakennustoiminnassa kalastusalalla. Eikä jokamiehen kalastuslaki semmoisenaan, ilman velvollisuutta kalastaville kansalaisille ottaa osaa jälleenrakennustyöhön maksamalla lunastetusta kalastusluvasta toisten vesissä ole ollut omiaan herättämään innostusta yksityisten vedenomistajain kalanoiljelyyn eikä kalavesien järkipäraseen hoitoon

kiinnostuneiden piireissä. Kalanviljelyksen Ystävain puolesta on erilaisilla tavoilla taisteltu jokamiehen kalastuslakia vastaan sen nykyisessä muodossa. Julkaisumme osoittavat tämän tosiasian.

Ulkomaalaisia esikuvia.

Muut maat ovat ehtineet meistä huomattavasti edelle sekä yleisen kalanhoidon että kalanviljelyksen alalla. Meidän on siis niin hyvin ja nopeasti kuin suinkin voimme pyrittävä muiden tasolle. Tämä työ ei ole helppoa.

Tarkastakaamme nyt ensiksi erästä meille hyvää esimerkkiä — Puolan vuonna 1932 suorittamaa uudelleen järjestelyä kalastuksen ja kalavesien hoidon alalla. Se tapahtui, sanoisinko häikäilemättömällä tarmokkuudella. Entisistä järjestelyistä pysytettiin voimassa vain se, mikä oli osoittautunut todella arvokkaaksi, ja kaikki muu luotiin uudelleen kotimaassa saavutettujen uusien kokemusten perusteella. Kalastusasioiden hallinto ja korkeampien ja alempien virkamiesten ammattikoulutus järjestettiin uudelleen. Kaiken keskuksena oli maatalouden ja edistyneen ministeriön kalatalousosasto, sen alapuolella oli alaosastoja jotka kuvernementissa — jotka vastaavat Suomen läänejä — ja näiden alapuolella sitten alueitten ja ala-alueitten omat elimet. Ylin toiminnan johtaja oli Maatalousministeriön kalastusosaston päällikkö, ja alimmalla portaalla tapaamme paikallisen keinohedelmöittäjän ja kalastuksenvalvojan, jonka tehtäviin kuului m. m. huolehtia siitä että arvokkaiden kalalajien mäti myyntipaikoilla mahdollisimman laajassa mitassa tuli keinohedelmöitetyksi. Yhteistyössä ala-alueiden ja alueiden kalastusmiesten kanssa pitivät nämät apuvoimat myöskin huolta siitä että mätiä riittävän paljon lähetettiin kalanviljelylaitoksiin hautomista varten. Kalanpoikasten istuttaminen kuului myöskin läänin kalastusvirkaikailijain määräämiseen, osittain näiden paikallisten kalanhoitoviranomaisten tehtäviin. Sitäpaitsi oli heillä eräitä valvontavelvollisuuksia. Jokainen heistä oli saanut valmennusta tehtäviään varten pitemmillä tai lyhyemmillä kurseilla, Ala-alueiden ja alueiden kalastusviranomaisten oli puolestaan suoritettava yhden tai kahden vuoden pituinen kurssi kalastusinstituutissa taikka kalastuskoulussa.

Johtaja M. Tjäderin antamien tietojen mukaan oli Puolalla sodan syttyessä 150—200 kalastuksen alalla työskentelevää toimihenkilöä, joista useilla oli kahden vuoden erikoisopinnot kalastusinstituutissa. Ylioppilastutkinto tai muu vastaava koulutus oli tällöin erikoislaitoksissa suoritettujen opintojen pohjana lääni-, alue- ja ala-aluekalastusvirkaikailijolla.

Myöskin Ruotsissa, jota maata meillä usein pidetään esikuvana eri aloilla, on kalastusvirkamiesten toiminta kehitetty paljon pitemmälle kuin meillä. Ruotsissa on 7 kalastusintendenttiä, jotka toimivat yhden taikka useamman läänin kalastuksen johdossa. Norrlannissa on alueen laajuuden vuoksi jopa kaksi kalastusintendenttiä. Kaikki nämä ovat saaneet perusteellisen tieteellisen koulutuksen, poikkeuksetta fil. lisensiaatin arvon. Ja niitä on kaikkiaan kalastuksen alalla 40 kpl., jos lasketaan heidän ryhmäänsä nekin, jotka työskentelevät apuvoimina kalastuselinkeinoon edistämisen alalla.

Niinpä Ruotsissa onkin vuodesta 1932 alkaen ollut erittäin hyvät mahdollisuudet kouluttaa nuoria kalastusmiehiksi pyrkiviä opiskelijoita. Drottningsholmissa Tukholman läheisyydessä on nimittäin mainitusta vuodesta alkaen toiminut Valtion tunnettu tutkimuslaitos ja koeasema saariston ja makean veden kalastusta varten (Statens Undersöknings och Försöksstation för sötvattensfisket och skärgårdsfisket), jossa kalastuselinkeinoille omistautuvilla on ollut opiskelumahdollisuuksia. Sitäpaitsi työskentelee mainitulla laitoksella erikoistutkijoita, joilla on filosofian lisensiaatin tieteellinen oppiarvo ja yksi tai kaksi kalastusstipendiaattia s. o. tulevaa kalastusintendenttiä. Ruotsin kalastuspäällikkötri. Gunnar Alm on laitoksen päällikkö ja johtaa tutkimustyötä koelaitoksella, joka nyt jo on 12 vuoden aikana ehtinyt aikaansaada useita kalastuselinkeinoja hyödyttäviä tutkimustuloksia, ja yli 30 tärkeää julkaisua. Kalavesien tuotanto ja kalanviljely on monin tavoin saanut hyötyä laitoksen toiminnasta, sillä laitoksella on laajat koemahdollisuudet. Sitäpaitsi on siihen liitetty eräitä koelaitoksia. Valtion omat 6 kalanviljelyslaitosta toimivat nekin

koelaitoksina, kun on kysymyksessä tärkeimpien ja pitempien kokeiden suorittaminen.

Suomessa kalastuslaitoksen ja koeasemien puute huutava.

Meillä sen sijaan on suurimpana puutteena ollut se, että meillä ei ole ollut mitään tutkimustoiminnan varsinaista keskusta, joka laajemmassa mittakaavassa olisi toiminut kalastuselinkeinon hyväksi ja kalanviljelyksen edistämiseksi. Tällaiseen tutkimuslaitokseen olisi välttämättömänä täydennyksenä tarvittu koeasemia ja -laitteita kautta maan sekä rannikolla että sisämaassa ja Pohjois-Suomessa. Emme pääse minnekään, jollemme ulkona luonnossa voi harjoittaa niitä tutkimuksia, joita kalastushoito ja kalanviljelys tarvitsevat. Laboratoriokokeita tarvitaan, mutta niitä on täydennettävä kenttätyöllä, muuten jäämme polkemaan paikalle.

Tarvitsemme ehdottomasti kalastusinstituuttin, jonka alaosastot omistautuvat sisävesitutkimuksille, tutkivat kalastuselinkeinoa rannikko- ja merialueella, kalanviljelystä koko laajuudessaan, lohenkalastuskysymyksiä j. n. e. Sitäpaitsi tulisi instituuttiin kuulua puhtaasti käytännöllis-tieteellinen osasto, joka tutkisi itse kalastuselinkeinoa, harjoittaisi koetoimintaa säilömisen alalla, tutkisi ja kehittäisi kalastustapoja j. n. e. Ja kaiken tämän lisäksi olisi hallintokoneistoa kalastuksen alalla huomattavasti kehitettävä, ja apuvoimia — ylempiä ja alempia tehtäviä varten — olisi koulutettava nopeasti ja määrätietoisesti.

Tähän tarvitaan tietenkin rahaa. Minusta tuntuu parhaalta että erityinen säätiö »Suomen kalastuselinkeinon edistämissäätiö — Stiftelsen för fiskerinäringens främjande» — toimisi tutkimuslaitoksen, taikka — tutkimuslaitoksien tukijana, eikä siis valtio

yksin, vaikka toiminta tietenkin tulisi tapahtumaan läheisessä yhteistyössä valtion kalatalousmiesten kanssa ja valtion tukemana.

Tällaisessa laitoksessa voisivat myös vanhemmat tutkijat jatkaa tutkimuksiaan jouduttuaan eläkkeelle, ja nuoret saisivat kokemuksia asian käytännöllisestä puolesta jo opiskeluaikanaan. Tämä on tärkeätä kun ajattelee, että heillä ehkä tulee olemaan valtion virkamiehinä tärkeä asema kalatalouden piirissä ja kehitystyönsä. Onhan yhteiskunnalle edullista että sen virkamiehille tarjotaan tilaisuuksia syventymään ammattialaansa niin perusteellisesti kuin vain suinkin mahdollista.

Rahakysymys on siis asian ydin. Toivon että tämä kokous johtaa siihen, että monta kertaa m. m. jo 1937 eduskunnalle toisten kautta esittämäni tähän suuntaan käyvät ehdotukset tämän kokouksen ansiosta viimeinkin johtaisivat tuloksiin — isänmaamme ja eritoten sen kalastuksen ja kalastajaväestön hyväksi.